

Temps compartit

Títol original: *Hors du temps* (AKA: *Suspended Time*) **Direcció i guió:** Olivier Assayas
País: França **Durada:** 105 min **Any:** 2024 **Gènere:** Comèdia dramàtica **Interpretació:** Vincent Macaigne, Micha Lescot, Nine d'Urso, Nora Hamzawi... **Fotografia:** Eric Gautier
Distribuïdora: Adso Films **Estrena a Espanya:** 22/11/2024
No recomanada per a menors de 7 anys
Doblada en català

SINOPSI

En Paul, un director de cinema, i el seu germà Etienne, un periodista musical, estan atrapats a casa de la seva infància amb les seves parelles, la Morgane i la Carole. Mentre el món exterior es torna cada cop més inquietant, tots quatre han d'enfrontar-se al pas del temps, els records i els secrets ocults. A mesura que breguen amb aquestes tensions, descobreixen que les seves millors eines són les arts, el romanç i la comèdia, que impregnen fins i tot els moments més quotidians. (Adso Films)

CRÍTICA

Olivier Assayas (*Irma Vep*, *Personal Shopper*) presenta a Seminci el seu llargmetratge més recent, una exploració del passat que pren com a punt de partida el confinament l'abril de 2020.

A ***Suspended Time***, Vincent Macaigne (*Las cosas que decimos, las cosas que hacemos, Bonnard, el pintor y su musa*) dos germans: un director de cinema i un periodista musical que funcionen com a *alter ego* del realitzador i el seu germà a la vida real.

Assayas acompanya la narració mitjançant una veu en off que guia l'espectador per les habitacions i els passadissos de la seva casa familiar; espai que s'assumeix com un personatge més, amb tots els records, les presències i les absències que conté.

Suspended Time és un film emocionant que es mou entre el drama familiar i la comèdia, donant forma a l'obra més personal que fins ara ha signat el cèlebre director francès.

seminci.com

'Hors du temps' recrea el confinament a l'estil Proust

Hors du temps, d'Olivier Assayas, és una pel·lícula amb clares ressonàncies proustianes. Mai no s'hauria fet sense el confinament de la pandèmia. Aquest període no tan llunyà que ja ens sembla d'un altre segle. El temps estava aturat. En canviar totes les pautes quotidianes, les referències temporals ens mancaven. Va ser una època singular, en què descobríem llocs desapareguts molt propers i que no freqüentàvem justament per la proximitat. Havíem d'apanyar-nos amb les regnes de proximitat i vam tornar a trucar-nos per telèfon.

Els qui teníem un entorn menys urbanitzat, vam poder apreciar el meravellós espectacle que ens ofereix cada primavera, però amb temps per poder apreciar-ne tota la bellesa. Regnava una tranquil·litat inhabitual, amb molt escàs trànsit rodat, sense transport i havent de gestionar la incertesa d'allò desconegut. Hem fet un exercici d'amnèsia col·lectiva per oblidar els esdeveniments més horribles. Les terribles agonies que no es podien pal·liar. La gent que havia de compartir un espai mínim. Els nens i joves que van veure robat un percentatge proporcionalment molt significatiu de les seves biografies. Els ancians que van sentir terriblement aguditzada la seva desoladora solitud.

A la pel·lícula es reflecteixen les dues posicions que es van anar decantant fins a esdevenir antagòniques. La dels qui optaven per no relaxar les cauteles i la dels qui van reivindicar la seva llibertat, com si aquesta pogués desplegar-se irresponsablement perjudicant els altres. Els professionals del sistema sanitari ens van aclaparar amb la seva actitud heroica i tampoc no es van quedar enrere molts altres col·lectius. En canvi no va faltar els qui van aprofitar-ho per treure'n suc exercint de comissionistes.

La il·lusió que podien canviar les coses i donar-se una mena de nou contracte social no va durar gaire. De seguida es van restaurar les pitjors inèrcies d'una mentalitat que tot ho mercantilitza i menysprea quan no sigui productiu. És un plaer que la pel·lícula ens recordi com es van redescobrir les biblioteques personals i van aflorar record a la manera en què donar suport ho va fer amb *En busca del tiempo perdido*.

Estrenada fa més temps aquesta pel·lícula no resultaria tan significativa com ho és ara. És interessant com ens confronta amb aquesta vivència col·lectiva de la qual vam poder aprendre tant i només s'ha utilitzat per enverinar encara més la confrontació política, que defuig els debats d'idees i propostes, per donar pas a la desqualificació i el culte a les boles més inversemblants. Vam aprendre que no s'han de tolerar les imposicions dogmàtiques i que no podem permetre que els fòrums públics quedin colonitzats per la desinformació.

Roberto R. Aramayo – nuevatribuna.es